

Egy nem kerek évforduló

2020. június 30-án Lajtha László születésnapján a Hagyományok Háza szervezésében ünnepi megemlékezést tartottak. Először az V. kerület Váci utca és Havas utca sarkán található emléktáblát koszorúzták meg a jelenlévők. Az ünnepi beszédek után Budapest legrégebbi kertjébe mentek Gálhidy Péter alkotásához zenés séta keretében – Tükrös együttes, Gombai Tamás, Lajtha László Károlyi-kerti mellszobrához, amelyet 2014-ben avattak.

A Kodállal és Bartókkal indult zeneszerző pályája fordulatokban gazdag volt. A kor szokása szerint nemcsak zenészként folytatta tanulmányait itthon és külföldön hanem állam- és jogtudományi végzettséggel is rendelkezett. Nagy hatással volt zenei nyelvezetére a Párizsban töltött időszak, az ott kötött barátságok, zenei bemutatók. Tudósként és komponistaként fontos volt számára a népzene. A Bartóki példát követve a népzene gyűjtésben is kivette részét elsősorban a hangszeres népzene és a történeti népzene területe vonzotta. Ő volt a legfiatalabb gyűjtő és a kevésbé ismert területek vonzották. Korán felismerte a néptánc kutatás fontosságát, kifejlesztett egy lejegyzési módszert és szorgalmazta a filmfelvételeket is. A Nemzeti Zenedében öt évtizeden át tanított, sok neves művész került ki a keze alól. A Magyar Rádió zenei igazgatójaként segítette a Rádió zenekar újjászervezését, de előadásokat is tartott. Az UNESCO égisze alatt működő népművészeti és népzenevel foglalkozó

szervezeteknek aktív tagja volt. Az 1950-es években amikor nem mehetett külföldre itthonról vett részt ezek munkájában és segítette a kortárs francia zene megismerését is a budapesti Francia Intézet égisze alatt.

Ugyan tudósi munkásságát elismerték 1951-ben Kossuth-díjjal itthon és művészi munkásságát a francia művészet 1955-ben a Francia Akadémia levelezői tagságának magas rangú kitüntetésével méltatta, külföldre nem mehetett, nemzetközi kapcsolatai csak a levelezésre szorítkozhattak. Élete utolsó évtizede hozott ebben változást. 2001-ben Posztumusz Magyar Örökség Díjat kapott.

FOTÓ DB. ZITI.HU

1964-ben Kodály Lutz Besch-el az ötödik beszélgetésben (Utam a zenéhez) így jellemezte Lajthát: „Különbözik mindig együtt említenek Bartókkal. Aki azonban nem rest, hogy közelebbről szemügyre vegye néhány művünket, csakhamar felismeri, hogy mennyire különbözőek vagyunk, noha kiindulásunk közös volt és a népzene mindkettőnkre nagy hatást tett. Kettőnknél azonban megmutatkozik, hogy mily különböző módon reagálhat két ember egyazon jelenségre. Volt egy harmadik társunk is, az 1963-ban meghalt **Lajtha László**, ő is népdalgyűjtő

volt és Bartók tanítványa meg az enyém. Ő aztán megint csak egészen másféleképpen reagált a népzenére. Sokáig élt Párizsban, a franciák a párizsi iskolába sorolják. Műveiben azonban félreismerhetetlenek a magyar nyomok. Természetesen egy másfajta személyiség megnyilvánulásával keveredve, következetesépp összetéveszthetetlenül.”

szerk.

Élet Pesterzsébeten

A Magyar Művészetoktatásért Díjjal rendelkező, kiválóra minősített kitüntetett budapesti **Lajtha László Alapfokú Művészeti Iskola** egyike azon intézményeknek, amelyek a mai átalakuló világunkban megpróbálják őrizni és ápolni a Kodály Zoltán által kijelölt zenei és pedagógiai utat, hagyományokat.

A művészeti iskola 1968-ban alakult Máté János zenetanár-karnagy vezetésével, párhuzamosan a Kodály Zoltán által beindított ének-zene tagozatos iskolák pesterzsébeti kibővítésével.

A Kodályi értékek a tanulók viselkedésében, magatartásában, kultúrájában, egyéni és közösségi kapcsolatában gyarapodnak. A művészeti iskola pedagógiai feladata a szép, jó, igaz iránti érzék formálása.